

Večeře Páně

1 Bratr Pearry právě přinesl mocné poselství ze Slova Božího. Jak je to pravdivé: „My ohraničujeme Boha a omezujeme Boha, vždyť On je věčný a proto to nejde.“ Dnes večer stojíme před něčím jiným a je to Večeře Páně.

2 Tři roky jsem čekal na sbor v Tucsonu, kam bych mohl přijít, a nyní se to stalo. Ano, jsme — jsme zde a děkujeme za to Pánu. On nás prostě nechal čekat, abychom si toho teď mohli vážit.

3 Rád bych ještě něco řekl, než přistoupíme k Večeři Páně, jsem si totiž jist, že jsme toho tolik viděli v naší době, ve které žijeme, abychom skutečně (každý jeden) celou svoji bytost vydali Bohu. Jsme — jsme povinni opravdově sloužit Bohu. Věřím, že On nás požehnal bezprostřední odpovědí na Písmo. Jak to bratr Pearry před několika minutami vyjádřil, že jsme — jsme v tom čase. Nejsme slepí, my vidíme, že jsme tu, dospěli jsme — jsme k tomu.

4 A můžeme se taky rozhlédnout kolem sebe a vidět, že lidé stále více ztrácejí soudnost. Nemůžeme zde zůstat již příliš dlouho, jinak bychom skončili v blázcinci, ostatně i celý svět. Vidíte? Jsme v konečném čase.

5 Nyní, jak bratr Pearry řekl nakonec, vidíme, že ty věci jsou pravdivé, ony jsou skutečně pravdivé, nejsou to bajky. To není něco z naší představivosti, ale je to něco, co nám bylo dáno bezprostředně skrze Slovo Boží a co před námi bylo veřejně potvrzeno, abychom věděli, kde se nalézáme. Nevíme, jak dlouho ještě, protože se znovu blížíme k nočnímu bdění, vidíte, kolik je hodin. Ale jsme... víme, že jsme zde, jsme v tom čase. Zdalí Boží čas, představoval jsem si...

6 Někdo udělal takový rozbor a řekl, že když by Bůh s ním jednal podle... kdyby Bůh mu měl vyměřit čas, tak tisíc let je jen jeden den. Jestliže nyní člověk žije sedmdesát let, podle Božího času je to sotva několik minut. Vidíte? Jistě, mluví se o čtyřiceti letech a to pro Boha nic není, On může mrknout svým okem. Vidíte? Vidíte tedy, jak rychle by to uplynulo, jestliže — jestliže by to bylo vyznačené časem; který, u Něho čas neexistuje. On je prostě věčný.

7 Myslím, že to byla Sára, která je tam vzadu... nebo malý Josef, který mi a bratrovi Pearry jednou večer řekl: „Tatínku, kdy a kde se objevil Bůh? Odkud přišel?“ Vidíte? „On musel mít začátek, že ano?“

Copak On nikdy nezačal?”

⁸ Odpověděl jsem: „Ne. Všechno, co má začátek, má také i konec, ale to, co začátek nemá, nemá ani konec.“ Ale jemu je deset let, a to pro něho bylo veliké sousto. Vidíte? Jak by on mohl pochopit, že existuje něco, co nikdy nezačalo? Nejen pro něho, ale i pro mne. Nuže, vidíte, pro mne je to příliš velká porce, jak to kdy vůbec začalo.

⁹ Nyní soustředíme naši pozornost na něco, co je skutečně svaté.

¹⁰ Před několika dny jsem byl pozván k jednomu velice šlechetnému křesťanskému pánovi, který — který se toho nikdy nezúčastnil a který si myslel, že my se účastníme Večeře Páně doslovně. Oni přijímají to, co nazývají „duchovní přijímání.“ Jestli jde o slovo přijímání, pak bych s tím souhlasil, neboť komunikovat, to znamená „mluvit mezi sebou, mít obecenství,“ vidíte. A ten bratr mi zacitoval to místo z Písma a řekl: „Bratře Branhame, nemyslíš si teď...“

¹¹ Nuže, to je důvod proč to říkám... Je to v pořádku, bratře Pearry? (Bratr Pearry Green odpovídá: „Jistě.“ -vyd.) Vidíte, říkám to kvůli tomu, abyste rozuměli, co děláte. Nemůžete... jestli jdete do něčeho poslepu, potom nevíte, kde jste a co děláte. Nemůžete mít důvěru v něco, jestliže nevíte, co děláte. Ale musíte rozumět tomu, co děláte a proč to děláte.

¹² On řekl: „Nuže, jestliže přijímáme Slovo Boží, není to Bůh, kterého přijímáme?“

¹³ Řekl jsem: „Zcela správně, bratře, to je pravda. Ale čteme zde, že oni skutečně... Pavel učil přijímat Večeři Páně doslovně. ‚Toto číňte na mou památku,‘ řekl Ježíš. ‚Neboť kolikrát byste to činili na mou památku, zvěstujete Pánovu smrt, dokud nepřijde.‘“ Vidíte? Nuže, jsme tedy povinni to přijímat.

¹⁴ Víme, že svatý Pavel, který to v církvi ustanovil, byl prorokem Nového zákona. Petr, Jakub, Jan, oni všichni psali (Matouš, Marek, Lukáš), co Ježíš dělal jako pisatelé. Ale Pavel tuto věc uspořádal, neboť byl prorokem Nového zákona. Tak jako Mojžíš odešel na poušť, aby obdržel inspiraci k napsání těch pěti knih... těch prvních pěti knih Bible, tak rovněž i Pavel šel na poušť, aby obdržel inspiraci od Boha, pro uspořádání Novozákonní církve a ukázání spojitosti se Starým (zákonem), jako s jejím typem.

¹⁵ Oni tehdy měli obětního beránka a Izrael to dodržoval jako památku. Ve skutečnosti to bylo použito jenom jednou, když vycházeli

z Egypta. Potom to ale po dlouhé období slavili jako památku. Nuže, „jestliže Zákon je jen stínem věcí budoucích,“ vidíte.

16 Nuže, věřím, že přijímání (to, co nyní nazýváme „přijímáním“), je... to je „Večeře Páně“.

17 Nuže, byla nám ponechána k zachovávaní jenom tři vnější Božská nařízení: jedno z nich je Večeře Páně; umývání nohou; vodní křest. Pouze tyto tři věci. Ty tři, to je dokonalost, tři, vidíte. A to znamená, že máme jenom tato tři nařízení. Jsme si vědomi toho, že to byl odkaz svatého Pavla v Novém zákoně.

18 Nuže, jestliže bychom řekli: „Přijímání by mělo být přijímáním Slova,“ nemyslím si, že by někdo měl právo přijímat Večeři Páně, dokud nepřijal do svého srdce Slovo Páně. Rozumíte? Protože... Chci vám za chvíli něco přečíst a uvidíte. Nuže, všimněte si. Proč bychom tedy...

19 Na tom stejném základě bychom mohli úplně ospravedlnit Armádu spásy. Oni nevěří v žádnou formu vodního křtu, říkají: „To nepotřebujeme.“ Nuže, jestliže nepotřebujeme vodní křest, proč jsme pokřtěni? Říkají: „Voda tě nemůže zachránit, zachrání tě krev.“

20 S tím souhlasím. To je pravda, spasí tě krev, ne voda. Ale musíme přijmout vodu, jako vnější projev toho, že uvnitř v nás bylo vykonáno dílo milosti. Chápete to? To stejné je s přijímáním!

21 Jakmile jsme přijali Pána, naši Oběť, do našeho nitra, jako prostředek duchovního zrození v nás a v jeho Těle, potom žijeme Slovem skrze Něho, a tak jsme také povinni dělat i to symbolické, protože je to přikázání. „Dělejte pokání a ať se každý z vás pokřtí ve jménu Ježíše Krista na odpuštění hříchů.“

22 Pavel řekl: „Neboť já jsem přijal od Pána to, co jsem vám také předal, že Pán Ježíš v tu noc, kdy byl zrazen, vzal chléb, a když vzdal díky, rozlomil jej a řekl: ‚Vezměte, jezte, toto čiňte na mou památku.‘ Neboť kdykoliv byste jedli tento chléb, zvěstujete Jeho smrt, dokud nepřijde.“ Ale zjišťujeme, že byli lidé, kteří přišli, a...

23 Tento vzácný bratr, velmi drahý bratr, přišel a řekl: „Já jsem to bratře Branhamo nikdy — nikdy nepřijímal, nechápu, co to je.“ Řekl: „Byl jsem jinak učen.“

24 Řekl jsem: „Ale pamatuj, souhlasíme, že svatý Pavel to zavedl jako příkaz v rané křesťanské církvi. Oni chodili z církve... od domu k domu, lámali chléb v upřímnosti srdce, a tak dále. Nuže,“ řekl jsem:

„On to ustanovil v církvi. V Galatským 1:8 řekl: ‚Ale kdybychom vám my anebo anděl z nebe kázali jiné evangelium než to, které jsme vám kázali, ať je proklet,‘ vidíš, vidíš, to byl ten sám, který přikázal těm pokřtěným Janovým křtem, aby se nechali znovu pokřtít ve jménu Ježíše Krista.“

25 Vidíte, jsou tři věci, které musíme — tři věci, které musíme vykonávat jako symboly: Večeře Páně, umývání nohou, vodní křest. Vidíte? Je...

26 Vy řeknete: „Ano, to...“ Nuže, Armáda spásy pohlíží na to takto: „Lotr zemřel na kříži a nebyl ještě pokřtěný a Ježíš řekl, že bude v nebi.“ To je čistá pravda. Bezpochyby. Ale, vidíte, on poznal Ježíše teprve v hodině smrti. Vidíte? To byla jediná příležitost, kterou měl. On byl zločinec, on byl vzdálený, mimo. Ale jakmile spatřil to Světlo, ihned Ho poznal: „Pane, vzpomeň si na mne.“ A Ježíš... To je pravda.

27 Ale ty i já, jakmile o tom víme, že se máme dát pokřtít a jestliže se zdráháme to udělat, potom to bude záležitost mezi tebou a Bohem. To se týká rovněž i Večeře Páně!

28 Nuže, když přijímáme Večeři Páně, není to jen tak, že bychom mohli říci: „Já tam půjdu a budu jíst nějaký chléb a budu věřit, že jsem křesťan.“ Ale jestliže jste si všimli, Bible říká: „Neboť kdo jí a pije nehodně, bude vinen krví a tělem Páně.“ Vidíte? Vy musíte žít životem, který... před lidmi, který... i před Bohem i před lidmi, který ukazuje, že jste — že jste upřímní.

29 Nuže, pojďme ještě trochu dále. Když ve Starém zákoně obětovali oběť, bylo to podle ustanovení nebo nařízení. Také vodní křest je nařízení; také umývání nohou je nařízení, také Večeře Páně je nařízení. „Blahoslavený ten, kdo zachovává všechna Jeho nařízení, vykonává všechna Jeho ustanovení a všechna Jeho přikázání, aby měl právo na strom Života.“

30 Nuže, všimněte si nyní, že na začátku to bylo nařízením Božím přinést do chrámu oběť, do svatyně k oltáři a obětovat svůj dar za svoje hříchy, obětovat beránka. Mohu si představit nějakého židovského bratra, přicházejícího po cestě s pocitem viny, který jde k oltáři; nebo, který přivádí tučného vola nebo býčka, nebo cokoliv měl, nebo beránka či jehně, nebo něco jiného. On je vedl po cestě v upřímnosti, jak jenom mohl, zachovával Boží ustanovení tak upřímně, jak to jen bylo možné.

31 Potom položil na něho svoje ruce, vyznáváje svoje hříchy a kněz

je vložil (jeho hřích) na toho beránka, a potom byl beránkovi podříznut krk a on za něho zemřel. Ten krvácející beránek se vleže zmítal, člověk měl zakrvácené ruce a byl celý od ní potřísněný (zatímco malý beránek umíraje, bečel), a tak si uvědomil, že zhřešil a něco muselo zemřít místo něho. Tedy on místo své smrti obětoval smrt toho beránka. Vidíte, ten beránek zemřel na jeho místě. Ten člověk to dělal v upřímnosti a z hloubi svého srdce.

³² Nakonec se to opakovalo znovu a znovu, stále a stále to tak dělali, až se to nakonec stalo tradicí. Boží přikázání se pro lidi stalo tradicí. A potom on tam přichází: „Dobře, uvidím dnes, je tu ten a ten, půjdu tam dolů. Ano, raději obětuji vola.“ Šel dolů: „Dobře, Pane, zde je můj vůl.“ Vidíte, v tom již nebyla žádná upřímnost, ani žádné správné porozumění.

³³ Nuže, my nechceme tímto způsobem přijímat Večeři Páně. Stejně tak je to, když přistupujeme ke stolu Páně.

³⁴ Izaiáš 35... ne, promiňte, Izaiáš 60... Počkejte, až to najdu. Myslím si, že to je Izaiáš 28, tam to můžeme najít. Jsem si zcela jist, že je to v této kapitole. On řekl: „Naučení za naučením; a správu za správou, za správou; trošku odtud a trošku od onud. Pevně se držte toho, co je dobré. Koktajícími rty a jinými jazyky chci hovořit k tomuto lidu. A to je odpočinek.“

³⁵ On řekl: „Všechny stoly Páně jsou plné vývratků. Koho vyučím poznání? Komu vyložím nauku?“ Vidíte? Myslím, že to bylo správné místo Písma, Izaiáš 28. „Komu mohu dát porozumět nauce?“ Vidíte? „Stoly.“

³⁶ Nuže, shledáváme, že je to velká věc, které se zamýšlíme dnes večer účastnit na památku jeho smrti a jeho Těla, o kterém věříme, že je denně jíme, nebo právě jsme jedli, jak nám kázal náš bratr. Přijímaje Slovo Boží, věříme tomu celým srdcem. Vidíme, že Ono je zamanifestováno; vidíme, že Ono je nám dáno; vidíme, že Ono je potvrzeno; cítíme To v našich životech. A musíme k tomu přistoupit z hlubokého uvědomění si toho, že to neděláme jen proto, že je to nařízeno.

³⁷ Když půjdete do nějaké církve, velmi často spatříte, že tam dávají nějakou sušenku, nebo nějaký druh — něco, lámou to, světlý chléb nebo — nebo něco podobného a lámou to; a lidé, kteří kouří, pijí a dělají jiné věci a protože jsou členy církve, přicházejí a přijímají Večeři Páně. Nuže, to je ohavnost před Bohem!

³⁸ Dokonce o obětech je řečeno: „Vaše svátky i vaše oběti jsou smradem v mém nose.“ A přece On ustanovil obětování obětí. Ale při pohledu na způsob, jakým k tomu oni přistupovali, se to stalo smradem v Jeho nose (v Jeho chrápech), právě ty oběti, které On ustanovil.

³⁹ To je i se způsobem, jak bereme Slovo Boží, příliš mnoho (tak zvaných) křesťanů to dělá tímto způsobem. Postavíme se tu a učíme toto Slovo a říkáme: „Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes i na věky,“ a učíme o věcech, které nám zaslíbil, že splní a říkáme: „Ach, to přece bylo kvůli něčemu jinému,“ okázalé bohoslužby se pro Něho staly smradem v Jeho nose. On to v žádném případě nepřijme. Protože to jsou naše tradiční obyčeje!

⁴⁰ Vy nepřijímáte Večeři Páně z tradice. Máte ji přijímat proto, že je to láska Boží ve vašem srdci, v zachovávaní Božích příkázání. Vidíte, proto ji přijímáte.

⁴¹ Jestliže k tomu tedy nepřistupujete upřímně, je to jen tradice. „Ale ano, v naší církvi máme Večeři Páně každou neděli, nebo jednou za měsíc, nebo dvakrát do roka“ a vy tam jdete a říkáte: „Nuže, teď je můj čas,“ a potom přistupujete k přijímání, och, něco takového Bohu smrdí! Vidíte, to je jenom tradice.

⁴² Tak jako ve všem jiném, ty musíš být upřímný. Bůh chce hlubiny tvého srdce. Pamatuj, právě ten Bůh, který tě přivedl sem na svět, to je Ten, kterému sloužíš. Vidíte?

⁴³ Dělaš to proto, že to On tak řekl, protože je to Jeho pořádek. Proto chceme přistupovat s hlubokou upřímností a vědět, že jsme byli spaseni skrze milost Boží. A milujeme Ho a cítíme Jeho přítomnost a vidíme, že to proměňuje naše životy. Naše — naše celá bytost je proměněna. My jsme jiní lidé. Nežijeme již tak, jak jsme byli zvyklí, nemyslíme již tak, jak jsme byli zvyklí.

⁴⁴ Tak jako tu v té Knize, to místo, o kterém jsme mluvili, ty dvě knihy se stávají jednou knihou Života. První kniha života se vynořila tehdy, když jsme se narodili, to bylo vaše přirozené narození. Vidíte? Ale jednou, velice dávno bylo někde maličké zrnko Života, jak jsem to již dnes odpoledne doma vysvětloval několika mladým sestřám. Vidíte, tam leží maličké zrnko Života a vy se tomu divíte: „Odkud se tu vzalo? Co jsou to za divné věci?“

⁴⁵ Když jsem o tom mluvil, měl jsem na mysli sám sebe, jako byste se chystali říct: „Nuže, William Branham před čtyřiceti lety, ten William Branham, on není ten sám dnes večer.“ A někdo by tam tehdy

mohl říci: „William Branham byl přece ničema,“ vidíte, protože jsem se narodil z Charlese a Elly Branhamových. Z jejich přirozeností jsem byl hříšníkem, přišel jsem na tento svět jako lhář a všechny náklonnosti tohoto světa byly ve mně. Ale současně tam uvnitř byla také přítomná jiná Přirozenost, vidíte, předurčená, ona tam byla skrze Boha. V tom stejném těle, vidíte, tam byly dvě přirozenosti.

⁴⁶ Nuže, já jsem si hověl v té jedné. Když ona rostla, žvanil jsem jako děčko: „Ta — ta.“ A první věci víte, stal jsem se lhářem, stal jsem se vším, čím je hříšník, protože jsem tak byl vychován. Ale tam uvnitř byl po celou dobu malý drobet Života.

⁴⁷ Pamatuji si, že jsem jako malý chlapec... (Doufám, že vás příliš dlouho nezdržím. No...) Sedával jsem venku v... na břehu potoka a za večera jsem se ohlížel kolem dokola. Táta a máma jsou nyní již odvoláni k odpočinku. V té době byli hříšníky a v našich domech nebylo žádné křesťanství. Ale, ach, oj, pití, a společnost a řádilo se; až mi z toho bývalo zle, brával jsem moji lucernu a psa a chodíval do lesa, kde jsem zůstával celou noc. V zimě jsem lovil, dokud pijácký večírek u nás neskončil, někdy až do rána. Když jsem přišel domů a ještě tomu nebyl konec, lehl jsem si nahoru do kůlny a spal, čekal jsem, až začne svítat.

⁴⁸ Vzpomínám si, jak to bylo tehdy, když jsem tam chodíval přes léto, napíchal jsem do země hůlky a dělal si přístřešek proti větru a dešti; lehával jsem tam, měl nahozené udice a chytil ryby; můj věrný pes, jezevčík Kuni si lehával vedle mne. Říkával jsem: „Koukni se sem. Přece jsem zde minulou zimu jednu noc tábořil, přesně na tomto místě, přesně zde jsem měl rozdělaný oheň, když jsem tu čekal na svého starého psa, který zahnal něco na strom a já jsem tady měl oheň. Půda byla zmrzlá na pět coulů. Ale, malý kvítečku, odkud ses tu vzal?“ Vidíte? „Odkud ses tu vzal? Kdo tě tu zasadil? Z jakého skleníku tě sem přinesli? Co mi odpovíš, odkud ses tu vzal?“ Vidíte? Ten malý kvítek, říkával jsem: „Přece mrzlo, a tak dále a já jsem zde rozdělal oheň. Vedle zdroje mrazu zde byl i zdroj tepla, přicházející z toho starého kmene, který jsem spaloval. A přece jsi tu a žiješ. Odkud ses tu vzal?“

⁴⁹ Co to bylo? To byl jiný William Branham. Vidíte? Malý flíček věčného Života tam v hloubi, z Božích genů, Slovo Boží, které tam bylo vloženo. Každý z vás může rozmyslet nad podobnými věcmi. Vidíte, začalo to pracovat.

⁵⁰ Díval jsem se do korun stromů a pomyslel si: „Lístku, viděl jsem tě minulý rok opadávat a jak to, že jsi tam znovu? Odkud jsi přišel? Co

tě sem přineslo?“ Vidíte, to byl ten věčný Život, působící v těle.

51 Nuže, potom jednoho dne, když jsem tak šel, promluvil ten hlas: „Nikdy nekuř, nepij, a tak dále.“ A ti mládenci a všechno povyrostli. Vidíte, něco tam působilo.

52 Ale náhle jsem pohleděl nahoru a řekl: „Já nejsem synem Charlese a Elly Branhamových. Je tu něco, co mě volá.“ Podobně jako můj malý orel: „Já nejsem kuře. Někde tam nahoře je Něco. Ó, velký Jahve, kdokoliv jsi, otevři mi! Chci se vrátit domů. Ve mně je něco, co mne volá.“

53 Potom jsem se znovuzrodil. Ten nepatrný Život tam ležel a život vody byl na něj vylit, pak On začal růst. (Bratr Branham třikrát lousknul na prstech - vyd.) Nuže, ten starý život byl odpuštěn, uvržen do moře Božího zapomenutí, již nikdy nebude proti mně připomenut. Vidíte? Nyní stojíme ospravedlnění (jako bychom nikdy nehřešili) v přítomnosti Boží.

54 Když potom přicházíme ke stolu Páně, musíme přicházet s úctou, láskou a vážností, uvědomovat si: „Pohledte, kde bychom byli, kdyby nebylo Jeho.“ Vidíte? Pohledte, kde by to...

55 Myslím, že Pavel řekl právě toto: „Když se tedy scházíte k jídlu, čekejte jedni na druhé.“ Jinými slovy to znamená, na chvíli počkejte, modlete se, zkoušejte sami sebe. A jestli víte, že je zde nějaký bratr, který udělal něco zlého nebo něco takového, tak se také za něj modlete. Vidíte? Vidíte: „Čekejte jedni na druhé,“ čekejte chvíli, modlete se. Jestli je mezi vámi nějaké napětí, nebo něco podobného, nedělejte to, nedělejte to, jděte a dejte to nejdříve do pořádku. Vidíte? Jděte a nejdříve to srovnejte, protože sem chtějí přijít i jiní a chceme být, jak jen možno ve svých myšlenkách jeden ke druhému i k Bohu navzájem čistí, teprve potom přicházíme, abychom měli společenství u stolu Páně. Vidíte?

56 Děláme to proto, že Mu společně děkujeme. Jíme ten chléb společně a pijeme to víno společně, jako Jeho krev a Jeho tělo.

57 „Jestli nebudete jíst tělo Syna člověka a pít Jeho krev, nemáte v sobě Život.“ Vidíte? Vidíte, tak to říká Bible. Nebudete-li to dělat, není tam žádný Život. Vidíte to? Vy potom víceméně ukazujete, že se stydíte ztotožnit jakožto křesťan, kvůli životu jakým žijete. A potom je z toho skutečné divadlo. Jestliže to tedy neděláte, nemáte Život. Jestliže to děláte nehodně, jste vinní tělem Páně.

⁵⁸ Totéž se tyká vodního křtu. Jestliže říkáme: „Věříme v Ježíše Krista, On nás spasil od hříchu a my jsme pokřtěni ve jméno Ježíše Krista,“ proč Jej hanobíme, jednáme nesprávně; budeme za to muset zaplatit. A přitom všem, když toto děláme, pokoušíme se vyznávat jedno a děláme něco jiného.

⁵⁹ To je náš dnešní problém. (Bratr Branham tleskl - vyd.) Myslím si... Když říkám „náš,“ míním sebe a církev, ke které mi dal Pán Bůh v těchto posledních hodinách promluvit, věříme, že jsme na konci času. (Bratr Branham zaklepal na kazatelnu.) Věříme, že nám Bůh dal poselství. Ono je Bohem ustanovené, Bohem potvrzené i skrze Boha ukázané. Nyní k Němu musíme přistoupit s úctou a láskou a s čistým srdcem, myslí a duší.

⁶⁰ Víte, brzy přijde hodina, kdy přímo mezi námi bude... Duch Svatý bude mluvit tak jako v případě Ananiáše a Zafiry. Pamatujte, vidíte, ta hodina se blíží. Vidíte? A my... Nuže, pamatujte, vidíte, Bůh bude přebývat uprostřed svého lidu. To je to, co On chce nyní dělat.

⁶¹ Poselství můžeme přijmout, tak říkajíc... Kdybych byl mladým mužem a hledal bych ženu a našel bych takovou ženu, o které bych mohl říci: „Ona je bezvadná. Je křesťankou. Je to dáma. Ona to všechno má, mám k ní důvěru.“ Nezáleží na tom, kolik důvěry mám, nebo jak velice si myslím, že je krásná, já ji musím přijmout a ona musí přijmout mne; vidíte, skrze tyto sliby.

⁶² Nuže, stejně tak je to s poselstvím. Vidíme, že je pravdivé. Vidíme, že to Bůh potvrdil jako pravdivé. Je to dokonalá pravda. Rok za rokem, rok za rokem, zůstává pravdou, zůstává pravdou. Vše, co ono říká, se děje přesně tak, jak to On řekl. Nuže, víme, že je to pravda, ale, vidíte, nepřijímejte to z intelektuálního hlediska. Jestliže to děláte, máte náboženství z druhé ruky. (Bratr Branham klepe šestkrát na kazatelnu - vyd.) Vidíte? Nechceme náboženství z druhé ruky, něco, co prožil někdo jiný a my bychom žili jen z jeho svědectví.

⁶³ Věřím, že to bylo to, co Ježíš řekl Pilátovi, něco takového, slovo, o kterém jsem právě před chvílí uvažoval, a On řekl: „Kdo ti to řekl?“ Anebo jinými slovy: „Bylo ti to zjeveno? Odkud to víš?“ Nevím teď přesně znění toho slova, je to již dávno, co jsem to četl, ale: „Jak jsi — jak jsi na to přišel, že... Jak... Kdo ti to zjevil?“ To se jednalo o Něho, že je Syn Boží. „Kdo ti to zjevil? Řekl ti to nějaký člověk? Anebo,“ jak Ježíš řekl: „Můj nebeský Otec ti to zjevil?“ Vidíte? Vidíte? „Jak ses to dozvěděl, z druhé ruky nebo je to dokonalé zjevení od Boha?“

⁶⁴ Je tato Večeře Páně jenom něco, kam bych měl jít, nějaké nařízení a říkám si: „Nuže, ti ostatní to přijímají, tak já taky.“ To je zjevení, že jsem částí Jeho a jsem částí vás a miluji vás a miluji Jeho a společně to přijímáme, jako symbol naší lásky k Bohu a naší lásky a vzájemného obecenství.

⁶⁵ Chtěl bych nyní přečíst jedno místo z Písma. A myslím, že... potom to bude tak... Jak si přeje již dnes večer bratr Pearry. Chtěl bych, abyste to četli spolu se mnou, jestliže máte Bible. 1. Korintským, kapitola 11, a začneme od 23. verše.

⁶⁶ A potom také v naší modlitebně to máme společně s umýváním nohou, protože to jde spolu ruku v ruce. Myslím, že bratr to ohlásil na „středu večer“ z důvodu velkého zástupu a nemáte dostatek... místa, aby si lidé mohli umývat nohy, bude se to konat ve středu večer.

⁶⁷ Nyní 23. verš z 11. kapitoly z 1. Korintským poslouchejme, co Pavel píše. Připomeňte si a pamatujte, epištola Galatským 1:8: „Ale i kdybychom vám my anebo anděl z nebe kázali mimo to, což jsme vám kázali,“ (mimo toho Evangelia, které on kázal) „prokletý buď.“ Vidíte?

Neboť já jsem přijal od Pána to, co jsem vám také předal, že Pán Ježíš v tu noc, kdy byl zrazen, vzal chléb,

a když vzdal díky, rozlomil jej a řekl: Vezměte, jezte, to je mé tělo, které se láme za vás. Toto číňte na mou památku.

⁶⁸ Nuže, dovolte mi zastavit se hned zde a říct: přijímání těla Pána Ježíše Krista v této Večeři neznamena, že je to doslova Kristovo tělo. To je katolické. Nevěřím, že je to správně. Věřím, že je to pro nás jen Božím nařízením, vidíte, to není skutečné tělo. Je to... Nuže, ve skutečnosti je to kousek nekvašeného chleba. Je to jenom nařízení.

⁶⁹ Podobně též nevěřím, že křest Ježíše Krista (ve Jméno Ježíše Krista) ve vodě způsobí odpuštění vašich hříchů. Nevěřím, že byste... Věřím, že byste se mohli křtít celý den... Nuže, domnívám se, že zde mohou být někteří z Apoštolské církve, či z Letniční sjednocené církve, kde právě tak učí. Ale vidíte, já nevěřím, že voda způsobuje odpuštění hříchů. Nebo kdyby to tak bylo, pak Ježíš zemřel zbytečně. Vidíte? Věřím, že je to jenom Boží ustanovení, které poukazuje, že vám bylo odpuštěno. Ale křest k obnovení, ne, já tomu nevěřím. Nevěřím, že voda odpouští hříchy.

⁷⁰ Podobně taky nevěřím, že by chléb a víno měly ve vás něco způsobit, je to jenom dodržování ustanovení, které nám Bůh dal, abychom je dodržovali. Vidíte? Je to tak. Věřím, že s vodním křtem je to stejné. Věřím, že je to pro nás potřebné, abychom to zachovávali, když On nám v tom všem sám šel příkladem. On to udělal, aby nám dal příklad. A umýval nohy, aby nám dal příklad.

⁷¹ Nyní: Tak i 25. verš:

Stejně tak i kalich, když povečeřel, se slovy: „Tento kalich je ta nová smlouva v mé krvi. Toto číňte, kdykoli byste jej pili, na moji památku.“

A proto... [Zapamatujte si nyní!...] A proto, kdokoli by jedl tento chléb a pil Pánův kalich, zvěstujete Pánovu smrt, dokud nepřijde. [Jak dlouho? „Dokud On nepřijde!“ Vidíte? Vidíte?]

A proto, kdokoli by jedl tento chléb a pil Pánův kalich nehodně, bude vinen tělem a krví Pána.

⁷² Dovolte mi se zde na chvíli zastavit. Důvod proč to on řekl, poznáme z jiného verše, jiné kapitoly, kde on říká: „Když se tedy spolu scházíte a jíte svoji vlastní večeři a dokonce se opijíte u stolu Páně.“ Vidíte, oni to nesrozuměli. Vidíte, oni se u toho přejídali. Přesně tak, dnes lidé žijí, jak se jim líbí, a potom k tomu přistupují. Vidíte? On řekl: „Cožpak nemáte domy, abyste se v nich najedli,“ vidíte. Ale toto je nařízení, které máme zachovávat, vidíte. Nyní:

Ať tedy člověk prověří sám sebe a takto ať jí z toho chleba, a pije z toho kalichu.

Neboť kdo jí a pije nehodně, jí a pije sám sobě odsouzení, jelikož nerozsuzuje Pánovo tělo. [Vidíte?]

⁷³ Co jsi? Jsi křesťan, žij před lidmi jako křesťan. A jestliže k tomu přistupuješ a nežiješ jako křesťan, nerozsuzuješ Pánovo tělo. Kladeš někomu do cesty kámen úrazu, vidíte, když vidí, že se to pokoušíš dělat, a potom nežiješ tak, jak bys měl. Vidíte, nerozsuzujete Pánovo tělo. Všimněte si teď, co to... jaké prokletí je kvůli tomu:

Proto jsou mezi vámi mnozí slabí a nemocní, a mnozí usínají. [Správný překlad toho slova, bratře Pearry, je „mrtví“. Vidíte? Vidíte, „mnozí jsou mrtví“.]

Kdybychom se rozsuzovali sami, nebyl! bychom

souzeni. [Vidíte, kdybychom se sami rozsuzovali, nebyli bychom souzeni. Vidíte?]

Když jsme však souzeni, býváme Pánem vychovávaní, abychom nebyli odsouzeni se světem. [Vidíte, nemít žádné svazky se světem.]

A tak, moji bratři, když se scházíte k jídlu, čekejte jedni na druhé. [Vidíte?]

A jestliže má někdo hlad, ať jí doma, abyste se nescházeli k odsouzení. Ostatní věci pak zřídím, až přijdu. [Vidíte?]

⁷⁴ Nuže, jinými slovy, nepřistupujte k tomu jen jako... Jak jsem před chvílí řekl, o tom jako Židé a jejich oběti, oni... Bylo to krásné, bylo to dáno od Boha, ale došlo to do takového stavu, že to již nedělali v upřímnosti a v uctivosti a v náležitém pořádku, potom se to stalo jen smradem v Jeho chřípí.

⁷⁵ Nuže, to stejné je to s naším přístupováním a přijímáním Večeře Páně, musíme k tomu přistupovat s vědomím, co děláme. Právě tak, když vcházíme do vody, abyste se dali pokřtít ve jménu Ježíše Krista, víte, co děláte, v očích církve se oblékáte do toho, co do vás Bůh vložil, Krista.

⁷⁶ Když toto přijímáme, ukazuje to církvi, že: „Věřím každému Slovu Božímu. Věřím, že On je chlebem života, který sestoupil z nebe od Boha. Věřím, že každé Slovo, které On řekl, je pravda. A žiji tím podle mého nejlepšího porozumění, Bůh je mým Soudcem. Proto před mými bratry, před mými sestrami... Já nepřísahám, neproklínám, nedělám takové věci, protože miluji Pána a Pán o tom ví a potvrzuje mi to. Proto přijímám před vámi ten kousek Jeho těla, dáváje tím najevo, že nejsem potupen s tímto světem.“ Vidíte, tak to má být, potom je to požehnání.

⁷⁷ A pamatujte, mohl bych vydat mnohá svědectví o tom, kde jsem to přinesl a objasnil v nemocničních pokojích a viděl jsem, že byli uzdraveni.

⁷⁸ Pamatujte, že když se Izrael účastnil toho, co bylo tohoto typem, oni putovali čtyřicet let po poušti a jejich oděv se neopotřeboval, a když vyšli, nebylo mezi nimi ani jednoho slabého, ze dvou milionů lidí, jakožto předobraz tohoto zde. Nuže, co se stane ve skutečnosti? Jestliže tělo obětního zvířete pro ně tolik vykonalo, co

vykoná pro nás Ježíšovo tělo.

Krista, Emmanuele? Buďme opravdu uctíví, když k tomu přistupujeme. Přistupujme k tomu s největší uctivostí, jakou jen můžeme mít.

